

LBRIS

We know
books

**CHARMAINE
WILKERSON**

**GUSTUL
DULCE
DE
ACASĂ**

Traducere din limba engleză și note
SILVIA-ALEXANDRA MUNTEANU

LITERA
București

ACUM

2018

Ea e aici.

Byron aude uşile liftului deschizându-se. Primul instinct este să se repeadă la sora lui și s-o îmbrățișeze. Dar când Benny se apleacă să-l îmbrățișeze, Byron o respinge, apoi se întoarce și bate la ușa de la biroul avocatului. Simte mâna lui Benny pe brațul lui și și-l scutură ca să scape de ea. Benny stă acolo, cu gura căscată, dar nu spune nimic. Și ce drept ar avea să spună ceva, *orice*? Byron nu o mai văzuse pe Benny de opt ani. Și acum, mama lor se dusese pentru totdeauna.

La ce se aștepta Benny? Dintr-o ceartă de familie, a iscat un război rece. Nu mai conta toată discuția aia despre respingerea societății și despre discriminare și alte *prostii*. Byron e de părere că orice problemă ai avea pe lumea asta, poți găsi pe cineva care să te înțeleagă. Și timpurile se schimbă. Chiar de curând, a fost un studiu la știri despre oameni ca Benny.

Oameni ca Benny.

Studiul spunea că e un drum greu pentru oameni ca ea. Dar nu va primi compasiunea lui Byron, în nici un caz. Benedetta Bennett a renunțat la această favoare cu mulți ani în urmă, când a întors spatele familiei,

deși ea pretinde că a fost exact pe dos. Măcar de data asta, a catadicsit să-și facă apariția. În urmă cu șase ani, Byron și mama lui stăteau în biserică, lângă sicriul tatălui, în Los Angeles, așteptând-o în zadar pe Benny să vină. Mai apoi, lui Byron i s-a părut că a văzut-o pe sora lui scrutând cimitirul, de la depărtare, de pe bancheta din spate a unei mașini. Trebuie să ajungă în câteva clipe, s-a gândit el. Și totuși, nici urmă de Benny. Doar un mesaj-text de la ea, zicând: *Îmi pare rău*. După care, nimic. Luni la rând. Și apoi ani la rând.

Cu fiecare an care trecea, era din ce în ce mai puțin sigur că Benny fusese acolo în ziua aceea sau că măcar avusese cândva vreo soră.

Că avusese cândva o surioară dolofană, zvăpăiată, care se ținea după el prin toată casa.

Că ea îl ovaționase cândva la competițiile naționale.

Că auzise cândva vocea ei aclamându-l, în timp ce i se înmâna diploma de doctor.

Că existase cândva o vreme când *nu* se simțise ca acum. Orfan și plin de furie.

BENNY

Avocatul mamei sale deschide ușa, iar Benny privește dincolo de el, așteptându-se parcă să o vadă pe mama ei în cameră. Dar acum nu au rămas decât Benny și Byron, iar Byron nici măcar nu vrea să se uite la ea.

Avocatul le spune ceva despre un mesaj de la mama lor, dar Benny nu se poate concentra, se uită încă la Byron, la şuvițele grizonante din părul lui, care altădată nu erau acolo. Și totuși, de ce a împins-o așa? E un bărbat de patruzeci și cinci de ani, nu un puști de zece. În toți anii ăștia, fratele ei mai mare nu a îmbrâncit-o și nu a lovit-o niciodată, nici măcar când era mică și se repezea și mușca precum un cățel.

Iată prima amintire a lui Benny despre Byron: stau împreună pe canapea, ea ghemuită la brațul fratelui său, el citindu-i povești de aventuri dintr-o carte. Picioarele îi ajung deja la podea. Se oprește și o ciufulește pe Benny, o trage de ureche, o ciupește de nas, o gâdilă până se sufocă de-atâta râs, până se prăpădește de fericire.

MESAJUL

Mama lor le-a lăsat un mesaj, îi anunță avocatul. Pe avocat îl cheamă domnul Mitch. Vorbește cu Byron și Benny de parcă i-ar ști de-o viață, deși Byron își amintește că l-a mai întâlnit doar o dată, când mama lui avea nevoie de ajutor să ajungă în oraș după accidentul de anul trecut, cel despre care prietenul lui, Cable, insista că nu fusese, de fapt, un accident. Byron a condus-o pe mama lui până în biroul domnului Mitch, apoi s-a întors și a așteptat-o în mașină. Stătea acolo și privea niște copii dându-se cu skateboardul, rulând pe trotuar de la un capăt la altul, până când un polițist a venit să-i bată-n geam.

Asta i se întâmplase atât de des lui Byron de-a lungul vieții sale adulte, încât uneori uita să-și mai facă griji. Și totuși, în majoritatea timpului, de câte ori se apropia vreun polițist de el sau era tras pe dreapta, sângele îi năvălea în corp, o cascadă care ducea cu ea secole de istorie, amenințând să-i înghită pământul de sub picioare. Studiile lui de cercetare, cărțile lui și toată activitatea de pe rețelele de socializare, conferințele, bursa pe care voia s-o înființeze, toate ar fi putut dispărea într-o secundă de neînțelegere.

Abia mai târziu, după ce polițistul a deschis portbagajul mașinii sale de patrulare și a venit cu un exemplar al celei mai recente cărți scrise de el (*Ați putea să îmi dați un autograf?*), Byron și-a dat seama că un adult care stătea singur în mașină urmărind niște puștani cum se dau cu skateboardul pe trotuar ar fi putut stârni ceva suspiciuni indiferent de culoarea pielii lui. Bun, înțelegea asta, nu era mereu vorba că e un bărbat de culoare. Deși, în majoritatea cazurilor, cam așa stătea treaba.

– Vreau să vă avertizez, spune domnul Mitch. Are legătură cu mama voastră. Vă rog să vă pregătiți.

Să ne pregătim?

Să ne pregătim pentru ce? Mama lor a murit deja. Mama lui.

Nu vede ce anume ar putea schimba semnificativ situația.

B ȘI B

E o cutie plină cu dosare și etichetată *Proprietatea lui Eleonor Bennett*. Domnul Mitch scoate un plic maro de hârtie, cu scrisul mamei lor pe el, și îl pune pe birou, în fața lui Byron. Benny își trage scaunul mai aproape de Byron și se apleacă să vadă mai bine. Byron își trage mâna, dar lasă plicul unde e, ca să poată vedea și Benny. Mama lor scrisese pe plic *Lui B și B*, așa cum le spunea de fiecare dată când li se adresa amândurora.

Biletele B și B erau de obicei prinse cu un magnet de ușa frigiderului. *B și B, aveți orez și mazăre pe aragaz. B și B, sper că v-ați lăsat la ușă pantofii plini de nisip. B și B, îmi plac la nebunie noii mei cercei, vă mulțumesc!*

Mami li se adresa cu Byron și Benny doar când le vorbea separat, iar lui Benny îi spunea *Benedetta* doar când era supărată.

Benedetta, îmi explici ce văd în carnetul tău de note? Benedetta, nu mai vorbi așa cu tatăl tău. Benedetta, trebuie să discut cu tine.

Benedetta, te rog, vino acasă.

Mama lor le-a lăsat o scrisoare, le spune domnul Mitch, dar mare parte din ultimul mesaj al mamei lor se regăsește într-un fișier audio, pe care l-a înregistrat în mai bine de opt ore, pe parcursul a patru zile.

-Haideți, le spune domnul Mitch, arătând spre plic. Byron îl deschide și scoate ce se află înăuntru, și anume un stick de memorie și un bilet scris de mână. Citește biletul cu voce tare. E tipic pentru *mămica* lor.

B și B, aveți un mic tort cu fructe în frigider. Nu-l aruncați.

Tort cu fructe. Byron se surprinde zâmbind. Mama și tata le serveau câte o felie de tort în fiecare an pentru a sărbători aniversarea lor de cununie. Nu era tortul de la nuntă, le spuneau, nu mai avea cum să fie. Mămica făcea unul nou, doar cu un nivel, cam o dată la cinci ani, și îl punea în congelator. Totuși, ea insista că orice tort cu fructe, îmbibat cu rom și vin de Porto, ar fi putut ține la fel de mult ca și căsnicia lor.

Când va fi momentul, vreau să vă așezați împreună la masă și să împărțiți tortul. Veți ști când anume.

Benny își duce mâna la gură.

Cu dragoste, mami.

Benny începe să plângă.

BENNY

Benny n-a mai plâns de ani de zile. Cel puțin, nu până săptămâna trecută, când a fost dată afară de la slujba ei de după-amiază din New York. La început, a crezut că șeful ei era furios pentru că o văzuse butonând telefonul în timp ce prelua apeluri de la clienți. Li se spusese clar că nu aveau voie să facă astfel de lucruri, dar primise un mesaj de la mama ei. Patru cuvinte pe care pur și simplu nu și le putea scoate din cap.

De fapt, mesajul zăcea deja de o lună în căsuța vocală, dar Benny abia atunci se uita la telefon, întrebându-se ce să facă. Nu mai vorbise cu mama ei de ani întregi. Să nu vorbești cu maică-ta atâta vreme era o obrăznicie, și Benny știa asta. Dar la fel era și să nu îți sprijini fiica atunci când avea cea mai mare nevoie de tine.

Ani de zile, lui Benny îi fusese mult mai ușor să se țină pur și simplu la distanță, să ignore rarele mesaje de acasă, să strângă din dinți la fiecare aniversare și sărbătoare departe de familie, să-și spună că asta era un mod de a se proteja. În clipele de slăbiciune, băga în priză vechea ramă foto digitală, pe care o ținea ascunsă într-un sertar sub niște caiete cu schițe, și urmărea derulându-se pe ecran, una după alta, și apoi iar de la

capăt, o serie de fețe zâmbitoare, despre care crezuse că aveau să facă mereu parte din viața ei.

Una dintre fotografiile preferate ale lui Benny îi înfățișa pe ea, pe Byron și pe tatăl lor, la braț, îmbrăcați elegant pentru vreun eveniment festiv, vreo strângere de fonduri, vreo ceremonie omagială sau vreo întâlnire a avocaților la care tatăl lor obișnuia să ia cuvântul. Asemănarea dintre ei trei era uimitoare, chiar și pentru Benny, care era conștientă de asta încă din copilărie. Și, judecând după aceeași strălucire din ochii lor, puteai ghici cine făcuse poza. Mama.

Șeful lui Benny i se adresa acum pe un ton aprins.

-Nu ți-ai făcut treaba, i-a spus el.

Benny a strecurat telefonul în buzunarul cardiganului.

-Treaba ta e să urmărești scenariul ăla nenorocit. Treaba ta nu e să oferi comentarii sociale despre durabilitatea electrocasnicelor!

Ah, asta era. Nu telefonul.

Când Benny și-a dat în sfârșit seama despre ce vorbea șeful, era deja dată afară.

Benny nu plângea încă atunci când a ieșit afară din call center, ținând în mână singurele obiecte personale pe care le avusese în micul birou cubicular împărțit cu colegii: o cană ciobită și pătată de cafea, și o plantă franjurată. Benny nu își amintea exact ce plantă era, dar știa că nu o dezamăgise niciodată. Nimic nu părea să o deranjeze, nici lipsa apei, nici lumina fluorescentă, nici mirosul de plastic din birou, nici limbajul toxic al șefului ei. Din când în când, îi mai ridica tulpinițele cu vârfurile degetelor și ștergea praful de pe frunze cu o cârpă umedă.

Abia după cincisprezece minute, Benny și-a dat seama că luase alt autobuz. A coborât la prima stație

și s-a trezit stând în fața unei cafenele vechi, cu ghirlande de pin artificial și funde dintr-o așa-zisă catifea atârdate la uși. Habar nu avea că mai existau astfel de locuri în oraș. La vederea literelor scrise pe geamuri cu un spray care imita chiciura – *Sărbători fericite!* –, la gândul că urma un alt an în care nu va avea o cafe-nea a ei (una mai puțin kitchoasă, desigur), la vederea unui tată tânăr în cafe-nea care se apleca să-i închidă geaca lila, pufoasă, copilei sale și să-i tragă gluga tivită cu blăniță lila peste părul brunet, Benny a izbucnit în lacrimi. Niciodată nu îi plăcuse lilaul.

ÎNREGISTRAREA

Domnul Mitch ia stickul de memorie cu înregistrarea lui Eleanor Bennett și îl introduce în computer. Copiii lui Eleanor se apleacă în față la auzul vocii mamei lor. Domnul Mitch își impune o mină placidă, respiră adânc și rar. E o chestiune profesională, nu personală. Familiile au nevoie ca avocații lor să rămână imperturbabili.

B și B, domnul Mitch a făcut înregistrarea aceasta la rugămintea mea. Mâna nu-mi mai este atât de stabilă și am multe de spus. Am vrut să vă vorbesc în persoană, dar, în acest moment, nu sunt foarte sigură că o să vă mai văd vreodată pe amândoi împreună.

Benny și Byron se agită în scaunele lor.

Sunteți încăpățânați, dar sunteți copii buni.

Domnul Mitch își fixează privirea asupra agendei de pe birou, dar tot simte schimbarea de atmosferă din încăpere. Spinări încordate, umeri îndreptați.

B și B, promiteți-mi că o să încercați să vă înțelegeți. Nu vă permiteți luxul de a vă pierde unul pe celălalt.

Benny se ridică în picioare. *Iar începem.* Domnul Mitch oprește înregistrarea.

– Nu vreau să aud asta, spune Benny.